ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΕΦΚΗΣ ΠΑΠΑΓΓΕΛΑΣΥ

ΜΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΝΩΝΕΙ ΜΕ ΤΙΣ ΡΙΖΕΣ

...Κι ήταν η ~~ΦΦΦΦΦΦΦ~~ πυκνα σ'όλα τοση
που δέν μπορουσαμε να δουμε
ο ένας τον άλλο, που μαζί του
πηγαιναμε χέρι στο χέρι....

(απο το"Τραγουδι των ξυπνημένων ανθρώπων")

Όσο είναι σεμνη κι αθόρυβη η παρουσια του, που ακομα κι εμείς οι φίλοι του τον ξεχνουμε. Όσο σεμνη και καθημερινη, με το σάνταλο και το κοντο παντελόνι του περισσότερο καιρό, απ'το Μάρτη ίσα με τον Οκτώβρη και με το κασκέτο χειμώνα καλοκαιρι. Ξεχνουμε πως δίπλα μας περνά Ο Ποιη ~~ΦΦΦΦΦΦΦ~~ της Λεφκης, ο μελετητής Λεφκης, ο αγωνιστης Λεφκης , ο τελευταίο ισως μάρτυρας μιας εποχής σκληρής και δύσκολης μα ωστόσο αγνής και καθαρής πολύ περισσότερο απο τη δική μας.

Ας είναι αυτό το σημείωμα μια απολογία. Ας είναι μια μικρή δόση ένοντι στο μεγάλο χρέος.Ενα μικρό αντίτιμο για τις τύψεις, που ~~ΧΧ~~ τα μικρά και τα καθημερινά κάνουν τήν πύκνα γυρω μας τοση που δέν μπορούμε να δουμε ο ένας τον άλλο...

Μικρή μαθητριούλα περνούσα απο το ~~ΧΧ~~ σπιτι του στην οδό Αγίας Φυλάξεως για να πάω στο Λανίτειο που μόλις είχε κτιστεί. Και στεκόμουνα να θαυμάσω αυτό τον γεροδεμένο άντρα πουκανε γυμναστική στον κήπο του." Ως τώρα ακόμα γυμνάζομαι κάθε μέρα.Η γυμναστική είναι συνήθεια, άν ια μάρα δέν γυμνάσεις το σώμα θ άρχίσει να τεμπελίάζει."

Κανείς δέν μπορεί να φανταστεί πως ο συνομιλητής μας βρίσκεται ήδη στήν όγδοη δεκαετία. Κανείς δέν μπορεί να φαντασεί τις καπουχίες, τα βάσανα που πέρασε αυτό το κορμί. ~~ΧΚΑ~~ Κιτός άν διαβάσει τις "ρίζες " . Μεσα επεί θα δεί λιγα απο τα προσωπικά βάσανα, πιό ~~ΚΑΚΑΚ~~ πολύ αθεει τα βάσανα του τοπου, τα βάσανα του κινήματος.Χωρις αυτό το βιβλίο το κίνημα, ο τοπος θάμαστε πιό φτωχοι. Εδιαίτερα τώρα που και οι τελευταιοι πρωταγωνιστές ένας ένας φεύγουν...

" Κι άν μέλλεται σσου να χαθείς προτου χαρούνε
τα μάτια σου τη νέα ζωή που προφητεύεις,
~~ΦΦΦΦΦΦΦ

φετος που συμπληρώνονται τα εξηντάχρονα του Κόμματος αξίζει να θυμη θούμε μερικές απο τις σελίδες οπου ο Γιάννης Λέυκης περιγράφει το πρότο συνέδριο του Κόμματος, σ'ένα σπίτι στην οδόΒασιλείου Μακεδόνος 13, στη Λεμεσό.ΧΓ

" Ως τις εννέα το βράδυ είχαμε μαζευτεί 22 πρόσωπα, απο διάφο αρμέρη του νησιού.Εργάτες, υπάλληλοι, αγρότες, νεολαίοι.Περιμέναμε περισσότερα. Μα για διάφορους λόγους και φόβους μερικά δέν ε ηρθανε. Αφου περιμένα,ε λίγοα ακόμα, είπανε όλοι ν'αρχίσουμε. Οχι χωρίς κτυπο φόδι.Μή και κάτι δέν πήγε καλά. Μήν κατιδοι είτε απ'άξω ειτε απο μέρα μας κάρφωσε και πιαστουμε σαν τα ποντίκια στη φάκα.

Το τραπέζι με τη λάμπα μπήκε σε μια γωνιά κι οι καρέκλες κοντά. Στο κέντρο του τραπεζιού κάθισε ο Βάτης, που με σύμφωνη απόφαση όλων , θα ήτανε ο Πρόεδρος της συγκέντρωσης. Κονάτα του κάθισαν ταμάλη της Κ. Ε. εκτός απο το Ζολιάτη που κάθισε στο πάτωμα μαζί μ ε όλους τους άλλους.

Ξηγήσαμε στους συνέδρους γιατι δέν υπήρχανε καθίσματα. Κι είπαμε να κάθουνται σ'αφτα που είχαμε με τη σειρά όλοι, για να ξεκουράζονται Κανένας δέν δέχτηκε. Ουτε κ'η νεαρή δασκάλα Κατίνα Τουμάζου(σλημερα γνωστη σαν Κατίνα Νικολάου,)η μόνη γυναίκα που είχε την τόλμη να π άρει μέρος στο συνέδριο μαζί με τον αδελφό της Πλάτωνα Τουμάζου, τελωνιακό υπάλληλο. Η Κατίνα ηταν μια απο τις δυο πιο συγκινητικες γ μενα παρουσίες στ συνέδριο. Η άλλη ηταν ο Κιούπης, εργάτης στο μεταλλειο του Αμιάντου, που ξεκίνησε πεζός απο τον Αμίαντο μέλις σκόλασε κ κρατόντας μια χαρουπόβεργα για στηριγμα, κατηφόρισε μεσ'απο κακοτράχα λα μονοπάτια και"σύντομα " για να μήν του πάρει χαμπάρι κανένα χαφιε- δάκι του Κόκκινου και περπατοντας ώρες, έφτασε τη στιγμή που αρχίζαμε για να πάρει μέρος στο Συνέδριο, σαν αντιπρόσωπος τών εργατών του μεταλλειου."

Τέτοιες συγκλονιστικές σελίδες που δέν χορταινει να ρουφάει ο αναγνώστης, αποθη- σάυρισε ο Γιάννης Λέφκης με στοργή και σοβαρότητα ενός αληθινού μελε τητή , του μελετητή που δέν ανέχεται ουτε την παραμικρή ανακρίβεια γιατι θα χαλούσε την σημασία των γεγονότων. Κι είναι ίσως αξιοθαύμαστ